

JOEL C.
ROSENBERG

RUSSISCHE
ROULETTE

THRILLER

Russische Roulette

Vertaling: Daniëlle Langerak
Vormgeving omslag: Wil Immink Design
Lay-out/dtp binnenwerk: Gerard de Groot

ISBN 978 90 239 5829 1
ISBN 978 90 239 5830 7 (e-book)
NUR 342

Oorspronkelijk verschenen bij Tyndale House Publishers Inc., Carol Stream, Illinois, USA, onder de titel *The Persian Gamble*.

Engelstalige uitgave © 2019 Joel C. Rosenberg
Nederlandse uitgave © 2019 KokBoekencentrum Uitgevers, Utrecht

Alle rechten voorbehouden

www.kokboekencentrum.nl

KokBoekencentrum Uitgevers vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

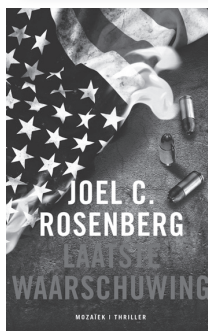
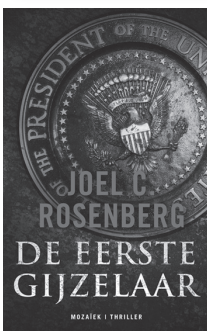
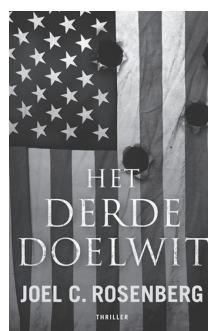
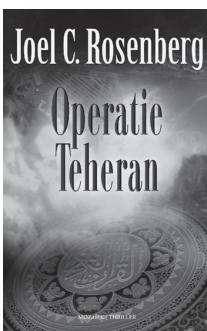
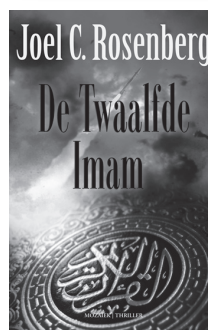
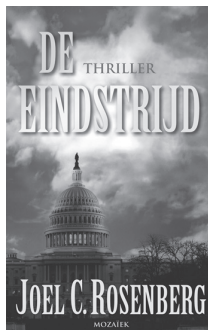
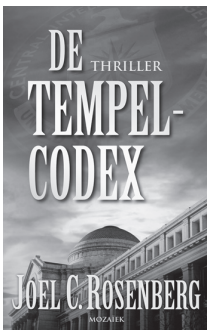
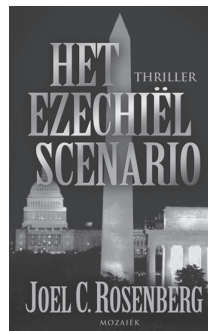
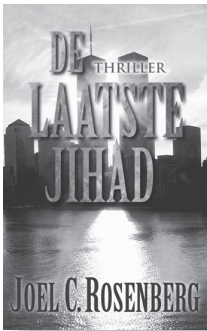

Joel C. Rosenberg

Russische Roulette

KokBoekencentrum – Utrecht

Van Joel C. Rosenberg verschenen eerder:

Voor het eervolle volk van Perzië, dat slaaf is gemaakt en al veertig jaar lijdt
onder de wrede, bloeddorstige tirannie — mogen zij snel de zoete smaak
van de vrijheid proeven.

Russische Roulette is fictie. Als er bestaande mensen, gebeurtenissen, organisaties en plekken in voorkomen, zijn die op een fictieve manier gebruikt. Alle andere elementen in dit boek zijn door de schrijver zelf bedacht.

Personages

Amerikanen

Marcus Ryker – voormalig agent van de geheime dienst, voormalig marinier

Jennifer Morris – station chief van de CIA, Moskou

Nick Vinetti – hoofd van de Amerikaanse ambassade in Moskou, voormalig Amerikaans marinier

William ‘Bill’ McDermott – tweede nationale veiligheidsadviseur, voormalig Amerikaans marinier

Andrew Clarke – president van de Verenigde Staten

Robert ‘Bob’ Dayton – Amerikaans senator (Iowa, democratisch), lid van het inlichtingencomité van de Senaat

Peter Hwang – adviseur van senator Robert Dayton en voormalig marinier

Annie Stewart – hoofadviseur van senator Robert Dayton op het gebied van buitenlands beleid

Cal Foster – Amerikaanse minister van Defensie

Richard Stephens – directeur van de CIA

Martha Dell – onderdirecteur van de nationale inlichtingendienst (DDI), CIA

Barry Evans – Amerikaanse nationale veiligheidsadviseur

Tyler Reed – Amerikaanse ambassadeur in Moskou

Carter Emerson – dominee van de doopsgezinde Lincoln Parkkerk in Washington, D.C.

Marjorie Ryker – moeder van Marcus

Curt Berenger – leider van SEAL-Team Zes, een elite-eenheid uit de Amerikaanse marine

Héctor Sanchez – leider van Team Blauw van SEAL-Team Zes

Donny Callaghan – leider van Team Rood van SEAL-Team Zes

Russen

Oleg Stefanovitsj Kraskin – hoofdassistent en schoonzoon van wijlen president Loeganov
Michail Borisovitsj Petrovski – minister van Defensie
Maxim Grigarin – minister-president
Boris Zacharov – voormalig stafchef van president Loeganov
Boris Jamirev – onderminister van Defensie
Nikolai Kropatkin – onderdirecteur van de FSB
Marina Kraskin – Olegs vrouw, dochter van Loeganov

Iraniërs

Alireza al-Zanjani – ondercommandant van de Iraanse Revolutionaire Garde
Grootayatollah Hossein Ansari – Hoogste Leider van Iran
Yadollah Afshar – president van de Islamitische Republiek Iran
Mahmoud Entezam – commandant van de Iraanse Revolutionaire Garde
Haydar Abbasi – leider van het Iraanse raketprogramma

Noord-Koreanen

Hyong Ja Park – Geliefde Leider van Noord-Korea
Yong-Jin Yoon – onderdirecteur van de militaire inlichtingendienst

Anderen

Reuven Eitan – minister-president van Israël
Asher Gilad – directeur van de Mossad
Abdulaziz bin Faisal – minister van Defensie, troonopvolger van Saoedi-Arabië
Abdullah bin Rashid – directeur van de algemene inlichtingendienst van Saoedi-Arabië
Khalid bin Ibrahim – hoofd van de inlichtingendienst van de Verenigde Arabische Emiraten
Mohammed Yakub – Pakistaanse kernwetenschapper

Deel 1

1

Ergens boven het noordwesten van Rusland – 29 september
Anderhalf uur na de moord op de Russische president

Ga niet dood en zorg dat je niet gearresteerd wordt. Marcus Ryker suisde op eindsnelheid door de ijskoude duisternis toen die woorden uit zijn jeugd plotseling door zijn hoofd schoten. Sinds zijn tienertijd had zijn moeder die woorden ontelbare keren tegen hem gezegd. Elke keer als hij naar school ging. Elke keer als hij uitging met zijn vrienden. Elke keer dat hij een auto huurde, een bergwandeling maakte of ging wildwaterraften. Marjorie Ryker kende haar enige zoon goed. Marcus was niet gewoon een jongen die hield van avontuur en aldoor zijn grenzen wilde verleggen. Hij was een adrenalin junk en ze had oprecht – en terecht – gevreesd dat op een dag één inschattingsfoutje rampzalige gevolgen zou hebben.

Nu maakte de bijna veertig jaar oude Marcus een vrije val door een dikke deken van wolken, ergens boven het noordwesten van Rusland. Om hem heen was alles zwart. Hij zag geen maan en geen sterren, geen schitterende lichten van een stad of dorp onder hem. Ook hoorde hij geen enkel geluid behalve het gestage sissen van de zuurstof die zijn helm in stroomde. Hij hoorde de lucht die met bijna tweehonderd kilometer per uur langs suisde niet. Hij hoorde zelfs het brullen van de straalmotoren niet toen er zes MiG's van verschillende kanten met twee keer lichtsnelheid op hem af kwamen razen.

Vlak daarvoor waren Marcus en zijn twee collega's op vijf kilometer hoogte uit de zijdeur van een Gulfstream IV gesprongen. Nu zaten ze al onder de drie kilometer, maar ze waren ver van het beoogde doel afgedreven. Wat er op dat moment onder hen lag, wist niemand.

Links van hen lag de Golf van Finland. Rechts van hen – heel ver weg, hoopte Marcus – lag het Ladogameer. Als ze in deze ongebruikelijk vroege, zware sneeuwstorm in een van die wateren zouden terecht komen, was hun lot bezegeld. Dan zou het slechts een paar minuten

duren voordat ze doodvroren. Als zijn berekeningen klopten, zouden ze echter neerkomen op een landtong die de Karelsche Landengte werd genoemd. Dan zouden ze zich nog altijd op Russisch grondgebied bevinden, en dus het risico lopen dat ze opgejaagd en gegrepen zouden worden. In dat geval zou hij liever sterven dan gearresteerd worden. Maar ze konden ook op loopafstand van de Finse grens landen, en dan zouden ze nog een kans hebben om zichzelf in veiligheid te brengen.

In de duisternis van de vroege morgen zette Marcus de woorden van zijn moeder uit zijn hoofd en liep hij in gedachten de lijst door van de uitrusting die hij de CIA had gevraagd voor hun ontsnapping. De spullen die de CIA voor hen in het vliegtuig had klaargelegd, waren alles wat ze hadden om in leven te blijven. Er waren een scherpschuttersgeweer, een AK-47 en twee pistolen, allemaal van Russische makelij. Er was een doos munitie, hoewel dat zeker niet voldoende zou zijn als ze in een vuurgevecht zouden raken met de Russische troepen. Er was een draagbaar GPS-apparaat en een satelliettelefoon. Daarnaast hadden ze een weerbestendige tent, een bijltje, een jachtmes, touwen, drie waterflessen, een EHBO-set, lucifers en –

Plotseling bulderde er boven hem een enorme explosie. De hittezoekende raketten hadden eindelijk hun doel gevonden. De donkere lucht werd verlicht door een oogverblindende vuurbal van fel oranje en rood. Al spoedig zou het gesmolten metaal regenen – de overblijfselen van een zakentoestel van veertig miljoen dollar – en de ijzige aarde kwam al snel dichterbij.

Vallend met gespreide armen en benen veegde Marcus de ijskristallen weg die zich op de hoogtemeter aan zijn pols vormden. Twee kilometer. Anderhalve kilometer. Een kilometer. Als hij alleen was geweest, had hij langer gewacht zodat hij dichterbij de grond was en het risico gezien te worden kleiner was. Maar hoewel Marcus in de tijd dat hij nog bij de marine werkte goed getraind was in het maken van HALO-sprongen, gold dat niet voor de zesenvestigjarige Rus die bij hem was.

Oleg Kraskin – met als schuilnaam ‘de Raaf’ – had in het Rode Leger gediend. Hij had wel de basistraining doorlopen, maar was daarna op het kantoor voor militaire juristen gaan werken. Hij was nog nooit van zijn leven uit een vliegtuig gesprongen en had nooit verwacht dat ooit te moeten doen. Marcus had de doodsangst in zijn ogen gezien toen hij het ontsnapingsplan uitlegde. Maar er was geen andere mogelijkheid.

De Raaf moest in leven blijven, dus was de beslissing snel gemaakt. Ze konden maar beter nu aan het touw trekken dan nog langer wachten en een misrekening met een dodelijke afloop riskeren.

Toen ze op minder dan een kilometer hoogte onder de wolken uit kwamen, zag Marcus zijn Russische kameraad dertig meter rechts van hem, en gaf het signaal dat het tijd was.

Er kwam geen reactie.

Opnieuw zwaaide Marcus met zijn armen, maar Oleg gaf geen signaal dat hij het gezien had, en opende zijn parachute ook niet.

Er was iets aan de hand. Marcus had de essentiële zaken die nodig waren om een sprong te overleven er bij Oleg ingestampt. Waarom reageerde hij nu niet?

Toen ze onder de vijfhonderd meter kwamen, probeerde Marcus nog eens de aandacht van de Rus te trekken, maar tevergeefs. Nu had hij nog maar enkele seconden om iets te doen. Hij voelde zijn hartslag versnellen. Een enorme adrenalinestoot gierde door zijn lichaam. Hij trok zijn armen tegen zijn lichaam en duwde zijn voeten tegen elkaar terwijl hij naar rechts leunde om zich een weg door de ziedende wind en wervelende sneeuw te banen. Het was een ongemakkelijke manoeuvre, zeker door de gewonde en nauwelijks bij kennis zijnde vrouw die voor hem aan zijn pak hing en elke beweging bemoeilijkte.

Al snel knalde Marcus tegen Oleg aan. De man reageerde niet. De Raaf was bewusteloos. Marcus dwong zichzelf rustig te blijven. Vroeger, toen hij aan het begin van zijn tijd bij de marine in Parris Island les kreeg in het parachutespringen, had hij geoefend met het redden van een medespringer die in de problemen zat, maar daarbij had hij niet geleerd hoe je dat moest doen als je een tandemsprong maakte. Marcus had geen idee of zijn parachute, die was gemaakt om twee personen te dragen, ook de val van drie springers zodanig kon vertragen dat ze het alle drie overleefden. Maar terwijl hij zijn nachtkijker aanzette en diep inademde, besepte hij dat hij geen andere keuze had.

Onder hem was land, geen water. Maar nu suisden ze af op dichte bossen vol besneeuwde dennenbomen. Links zag Marcus een kleine open plek. Daarop kon hij afsturen als hij zijn eigen parachute nu opende. Als hij eerst aan Olegs koord trok, kon hij de afdaling van de Rus echter niet begeleiden. Dan kon Oleg weleens vast komen te zitten boven in een van de bomen van twintig tot vijftwintig meter hoog,

waar Marcus hem vanaf de grond niet meer kon bereiken. Of Oleg kon op een van die enorme naaldbomen gespietst worden.

Nu kwamen ze op driehonderd meter hoogte. Marcus manoeuvreerde vooruit in de bijna verblindende sneeuw, greep Olegs tuig met een gehandschoende hand en trok de man naar zich toe. Toen stak hij zijn andere hand in zijn vest, haalde er een haak uit en maakte Olegs tuig vast aan dat van hem.

Driehonderd meter.

Tweehonderd meter.

Het was nu of nooit. Marcus hield Oleg met zijn ene hand zo goed mogelijk vast en trok met zijn andere hand aan het koord. Meteen ging zijn parachute open. De metalen haak hield de twee mannen bij elkaar, en Marcus probeerde de drie wanhopig uit het gevaar en naar de open plek te sturen.

Ze haalden het niet.

Drie maanden daarvoor

2

Athene, Griekenland – 16 juli

75 dagen voor de moord op de Russische president

U luistert niet naar me. Morgen vlieg ik naar huis. Ik heb alles gedaan wat u van me hebt gevraagd, maar ik wil de bruiloft van mijn dochter niet missen. Punt. Einde van de discussie.'

De zesenvijftigjarige wetenschapper stond midden in de hoeksuite op de vierde verdieping van het Electra Palacehotel. Hij was omgeven door rijen monitors, opnameapparatuur, radio-ontvangers en kilometers aan het pluche tapijt vastgeplakte kabel. Ook was hij omringd door negen mannen die hem met een mitrailleur in de handen strak aankeken.

Zijn eigen ogen waren bloeddoorlopen. Hij was een zenuwinzinking nabij. Maar zijn stem was vastberaden nadat hij maandenlang weg was geweest bij zijn laboratorium en de enig overgebleven liefde van zijn leven.

Het was waar wat hij zei. Doctor Mohammed Yakub – een van de belangrijkste personen in het kernwapenprogramma van Pakistan en protegé van Abdul Qadir Khan, die hij bijna aanbad als de 'vader van de soennitische bom' – had alles gedaan wat van hem was verlangd. Meer zelfs.

Hij had een klein fortuin overgehouden aan zijn werk, en dat hele bedrag stond keurig opgeborgen op anonieme Zwitserse bankrekeningen. Maar geld was voor Yakub nooit een drijfveer geweest. Sinds zijn studententijd had hij puur uit liefde voor de wetenschap en een nog diepere liefde voor zijn vaderland achttien tot twintig uur per dag gewerkt. Hij had Khan geholpen een kernwapenarsenaal aan te leggen om Pakistan te beschermen tegen India, China, de Sovjetunie, Amerika en wie er dan ook nog meer zou proberen misbruik van hen te maken of zelfs hun bestaan te bedreigen.

Nu was hij echter weduwnaar, en dat nog maar pas. Hij was de rouwende vader van één enkel kind; een adembenemend mooie jonge vrouw die niet echt meer een kind was, maar die haar vader aan haar zijde nodig had – en, nog belangrijker, haar vader aan haar zijde wilde.

Yakub wist dat hij op instorten stond. Hij had tot nu toe nog geen grote fouten gemaakt bij de onderhandelingen, maar hoe vermoediger hij werd en hoe banger, hoe groter het risico was dat hij zijn concentratie zou verliezen en een fout zou maken die ernstig genoeg was om hem fataal te worden.

‘Mohammed, Mohammed,’ zei de donkere man die met een beveiligde satelliettelefoon in zijn hand in de hoek zat. ‘Haal nu eens diep adem en vertrouw me. Ik luister echt wel naar je, naar elk woord dat je zegt, en ik beloof je: ik zal alles doen wat ik kan om ervoor te zorgen dat je bij de bruiloft van je dochter kunt zijn. Ik heb zelfs tickets voor je gekocht voor zes verschillende vluchten die de komende achtenveertig uur vertrekken. Allemaal first-class. Elk van die vluchten komt op tijd aan. Geloof me dus maar als ik je vertel dat alles goed komt.’

Langzaam ebde Yakubs irritatie weg en maakte die plaats voor een diep verdriet. Hij liet zijn schouders hangen en zijn ogen werden vochtig. ‘Zij is alles wat ik nog heb,’ zei hij, naar zijn schoenen starend.

De donkere man stond op en liep naar het midden van de ruimte. ‘Ik weet het, Mohammed, en ik leef met je mee. We vinden het allemaal vreselijk dat je je vrouw moest verliezen. Ze was een geweldige vrouw. We hebben allemaal geluk gehad dat we haar mochten kennen, hoe kort dan ook.’

‘Zevenendertig jaar,’ zei Yakub hoofdschuddend. Hij haalde een zakdoek uit zijn zak om zijn ogen te drogen. ‘En dan word je op een dag wakker, en zij niet. Je maakt al die plannen voor je pensioen, voor je leven samen als je kind volwassen is geworden en je met z’n tweeën bent achtergebleven. En dan, in een oogwenk, in een onbeschrijflijk moment...’

Zijn stem, niet meer dan een fluistering, viel weg en het werd doodstil in de ruimte.

‘Mijn dochter heeft me nodig,’ zei Yakub uiteindelijk terwijl hij de zakdoek in zijn zak stopte en zich vermande.

‘En morgen om deze tijd,’ zei de eenheidscommandant, een man die half zo oud was als Yakub, ‘ben je terug in Islamabad, terug in die prach-

tige villa van je. Dan ben je een rijk man, die zijn nieuwe schoonfamilie kan ontvangen zonder ooit nog aan... dit... te hoeven denken.'

Toch was de man met drie universiteitsdiploma's nog niet tevreden. 'Stel dat hij opnieuw eisen gaat stellen,' drong Yakub aan. Hij keek op en kneep zijn ogen halfdicht. 'Stel dat hij valt over de veranderingen waarover wij het al eens waren.'

'Dat gebeurt niet.'

'Hoe weet u dat zo zeker?'

'Omdat hij dit nog liever wil dan jij, Mohammed, en zijn bazen willen het *nóg* liever,' zei de commandant terwijl hij naar de wetenschapper toe liep en hem bij zijn schouders pakte. 'Vertrouw me, Mohammed. Vanavond zullen jullie deze overeenkomst sluiten. Jullie zullen elkaar de hand schudden. Jullie zullen hem de bankcodes geven en hij zal het geld overmaken. Een fluitje van een cent. Dan is jouw taak afgerond en brengen mijn mannen je naar het vliegveld.'

'Weet u dat zeker?'

'Honderd procent.'

'Vanavond nog?'

'Geen twijfel over mogelijk.'

Maar de Pakistaan was nog steeds niet overtuigd. 'Maar u hebt zes verschillende tickets gekocht,' zei hij.

'Voor het geval dat,' zei de commandant.

Voor het geval wat? dacht Yakub, maar hij zei niets meer.

Alireza al-Zanjani stak een nieuwe sigaret op.

Gekleed in een handgemaakt Parijs pak en zijn pikzwarte haar met een likje gel strak achterover gekamd, staarde hij een paar seconden in de vlam van de lucifer voordat hij die met zijn duim en wijsvinger doofde. Hij wierp een blik op zijn Rolex en ging toen met gesloten ogen achterover zitten. Het was bijna één uur 's morgens, maar hij hoefde zich nergens zorgen over te maken, vertelde hij zichzelf. Zijn gast zou op tijd komen, en het zou al snel voorbij zijn.

Hoewel hij nooit eerder in Athene was geweest, weigerde hij door de ramen van het dakrestaurant op de vijfde verdieping van het vijfsterren Electra Palacehotel naar buiten te kijken, waar de lichten van de Griekse

hoofdstad schitterden. Het adembenemende uitzicht op de Acropolis interesseerde hem niet. De sterren straalden en de lucht was helder, maar het kon hem geen zier schelen dat het Parthenon zo dicht tegenover hem in het zomerse maanlicht stond dat hij het bijna kon aanraken. De ‘tempel van de maagd Athena’, die vijf eeuwen voor de geboorte van Christus gebouwd was, had geen enkele betekenis voor hem.

Hij was geen toerist. Hij was hier niet om het uitzicht te bewonderen. Hij was de nieuwe, net aangestelde ondercommandant van de Iraanse Revolutionaire Garde, en hij was hier om een zaak af te ronden waarin zijn voorganger gefaald had.

‘Meneer,’ fluisterde een van zijn bodyguards, ‘hij komt eraan.’

Al-Zanjani opende zijn ogen, zoog nog eens aan zijn sigaret en stond op. Hij draaide zich om en zag de kleine Pakistaan – pezig en slonzig als altijd – uit de lift stappen, alleen. Er liepen meteen vier mannen van de Iraanse Revolutionaire Garde op hem af, allemaal gekleed in pakken die aanzienlijk goedkoper waren dan die van hun baas. Ze vroegen Yakub zijn identiteitsbewijs te laten zien. Toen namen ze zijn mobiele telefoon in beslag en fouilleerden ze hem op wapens.

Toen er niets verdachts werd gevonden, knikte het hoofd van het beveiligingsteam en zei hij in het Farsi: ‘In orde.’

Eindelijk, dacht Al-Zanjani. Al het harde werk en de uitputtende voorbereidingen waren gericht geweest op dit moment. Hij had groen licht gekregen van zijn bazen in Teheran. De tijd van praten was voorbij. Het was tijd om zaken te doen.

3

Welkom, vriend,' zei Al-Zanjani in het Engels, maar met een zwaar accent.

Zijn glimlach was breed, zijn uitgestrekte armen nog breder. 'Kom, vergezel me op het balkon.'

Hij keek aandachtig toe terwijl doctor Mohammed Yakub door het restaurant liep. Er waren geen andere klanten. Er stonden alleen een oudere manager en een enkele ober in een hoek klaar om hun gasten te bedienen. De enige andere mannen in de enorme ruimte waren Al-Zanjani's beveiligers die bij de twee trappen, bij de deur naar de keuken en bij de liften gepositioneerd waren.

Toen Yakub dichterbij kwam, zag Al-Zanjani de blik van de man – net als maanden geleden, toen de twee mannen elkaar voor het eerst hadden ontmoet – op het tien centimeter lange litteken aan de linkerkant van zijn gezicht rusten. Het litteken werd gedeeltelijk verhuld door zijn dikke baard. De Iraniër had zelf geen last meer van het litteken, maar merkte keer op keer dat anderen zich er ongemakkelijk bij voelden.

Toen de Pakistaanse wetenschapper aankwam bij de ronde tafel met het sneeuw witte gesteven tafelkleed, die gedekt was voor twee personen, leek zijn glimlach gedwongen. Hij en Al-Zanjani omhelsden elkaar en kusten elkaar op beide wangen.

'Assalamoe alaikoem,' zei de Iraniër terwijl hij zijn gast gebaarde te gaan zitten.

'Wa-alaikoem assalam,' antwoordde Yakub, waarbij hij zijn hand op zijn hart legde en op de aangewezen stoel plaatsnam.

Al-Zanjani verspilde geen tijd met kletspraatjes. 'Laten we eerlijk zijn, mijn vriend. Er zijn maar twee manieren waarop een land kernwapens kan bemachtigen,' zei hij zacht, bijna fluisterend. 'Door ze te maken of door ze te kopen.'

‘Misschien is er een derde manier,’ zei Yakub zacht. ‘Men kan ze natuurlijk ook stelen.’

De opmerking was duidelijk als grap bedoeld, maar Al-Zanjani glimlachte niet eens. Hij was van nature geen opgewekt man, en dit was geen avond voor humor. Daarom negeerde hij de opmerking en ging verder. Zijn geduld raakte op en het was al laat. ‘De westerse machten hebben een bijzonder gul aanbod gedaan om ons ervan te weerhouden kernwapens te maken,’ zei hij. ‘Merkwaardig genoeg hebben ze ons nooit gevraagd die niet te kopen. Ze hebben ons effectief een bedrag van honderdvijftig miljard dollar gegeven en waarvoor? Voor onze belofte dat we de komende tien jaar geen uranium verrijken? Voor onze belofte geen kernkoppens te bouwen? Waarom zouden we “nee” zeggen? Het was een aanfluiting. We hoefden niet eens – hoe zeggen ze dat zo mooi? – op het lijntje te tekenen.’

‘Dus u incasseerde uw geld en klopte bij mij aan,’ zei de bebrilde Pakistaan.

‘Natuurlijk namen we het geld aan – we zijn niet gek, Mohammed,’ antwoordde de Iraniër. Hij zoog aan zijn sigaret. ‘Maar als ik het me goed herinner, heb jij bij ons aangeklopt.’

‘Tja, dat is waar. Dat heb ik inderdaad gedaan.’

‘Wat ik je wil vragen, is dit: waarom heb jij ervoor gekozen mijn volk zo’n eer te bewijzen?’

Er viel een lange, gespannen stilte.

‘Laat ik zeggen dat ik een kans zag,’ antwoordde de Pakistaan uiteindelijk. ‘Kijk, ik heb u al verteld dat ik tegen mijn pensioen aan zit. Mijn mentor, de heer Khan, heeft alle eer van ons werk gekregen, en dat is terecht. Ik ben niet uit op eer. Ik ben er niet op uit om geëerd te worden of om ook maar herinnerd te worden. Na alles wat ik voor mijn land heb gedaan, verdien ik echter een gemakkelijk leven voor mezelf en voor mijn dochter en haar man. Dat is onmogelijk met een overheidspensioen. Daarom vroeg ik om meer. Khan zei nee. Ik zocht het hogerop, maar keer op keer kreeg ik te horen dat ik goed betaald kreeg en tevreden moest zijn met wat ik had. Nou, ik ben niet tevreden. Dat kunt u toch wel begrijpen?’

‘Inderdaad,’ zei Al-Zanjani.

‘Natuurlijk begrijpt u dat. U bent veel jonger dan ik. Maar u bent ook echtgenoot. En u bent ook vader en trouw overheidsdienaar. U bent er

niet op uit rijk te worden, want dan zou u wel een ander beroep gekozen hebben. U kleedt zich echter mooi. U draagt een duur horloge. U geniet duidelijk van de luxe dingen van het leven, en terecht.'

De Iraniër zei niets.

'Maar dat is niet het hele verhaal,' voegde Yakub eraan toe. 'Het gaat niet alleen om het geld. Het maakt me ziedend dat niemand tegen de zionisten opkomt. Niemand heeft hen echt op hun plek gezet. Misschien kunt u dat wel. En als ik daarin een kleine rol kan spelen, is dat prachtig. Dus, mijn vriend, laten we stoppen met praten en in actie komen.'

De Iraniër knikte. 'Laten we dat doen.'

'Als u klaar bent om het geld over te maken, staan mijn collega's en ik klaar om de koopwaar direct te verschepen.'

'Het geld staat klaar.'

'Mooi,' zei Yakub terwijl hij een opgevouwen vel papier uit zijn binnenzak haalde. Hij gaf het aan Al-Zanjani met de woorden: 'Dit zijn de bankgegevens. Het staat er allemaal op.'

'Prima,' zei Al-Zanjani terwijl hij het vel zonder het te bekijken in zijn borstzak stak. 'Toch hebben mijn bazen nog wat zorgen.'

Yakub keek hem vragend aan. 'Zorgen?'

'Teheran wil rotsvaste zekerheden.'

'Ik heb u toch verteld,' begon Yakub, 'dat we de eerste tien kernkoppen binnen vierentwintig uur na ontvangst van de betaling kunnen leveren, en de volgende tien binnen tien werkdagen? Ik kan niet meer –'

'Nee,' onderbrak Al-Zanjani hem krachtiger dan hij bedoelde. 'We moeten andere zekerheden hebben.'

'Zekerheden?' Yakubs handen waren in elkaar geklemd alsof hij ze daardoor wilde laten stoppen met trillen. 'En hoe zit het met de zekerheden die u mij hebt geboden? U weet dat ik een enorm risico neem door u hier te ontmoeten. U stond erop dat ik kwam en u verzekerde me ervan dat we deze overeenkomst voor eens en altijd konden afsluiten als we elkaar persoonlijk spraken.'

'En dat zullen we ook doen,' zei Al-Zanjani. 'Ik wil alleen dat je één simpele vraag beantwoordt.'

'Welke vraag is dat?'

'Werk je voor de Israëli's?'

Plotseling trok het bloed uit Yakubs gezicht. 'Waar hebt u het over?' stamelde de Pakistaan.

‘Je hoort me toch?’

‘Ik hoorde het wel, maar ik geloof mijn oren niet.’

‘Dat is niet bepaald een ontkenning, of wel, Mohammed?’

‘Bent u gek geworden?’

‘Het is een eenvoudige vraag. Toch heb je nog geen antwoord gegeven.’

‘Ik doe niet mee aan die spelletjes. Wilt u mijn koopwaar hebben of niet?’

Voor het eerst in alle maanden dat ze over deze deal hadden onderhandeld, glimlachte Al-Zanjani. De Pakistaan had hem foto's laten zien van twintig glimmende, nieuwe kernkoppen. Hij had de blauwdrukken van de bommen laten zien, de details, de schema's en de bergen testresultaten. Yakub had hem uitgebreid uitgelegd hoe zijn mensen de wapens uit Pakistan zouden smokkelen, via de bergen van Afghanistan naar Iran. Hij had zijn vorige baas zien kwijlen bij al die informatie, net als hun bazen in Teheran. Het leek zo veelbelovend, dit aanbod om met een enkele, simpele transactie een jarenlange, peperdure en uitputtende technische ontwikkeling – met alle tegenslag die daarbij hoort – over te kunnen slaan.

Maar Al-Zanjani had er nooit een zier van geloofd. Hij had zijn verdenkingen alleen nooit kunnen bewijzen. Tot nu.

Hij zoog nog een laatste keer aan zijn sigaret, drukte hem uit op de zool van zijn handgemaakte Italiaanse schoen en stond op. Terwijl hij dat deed, maakte hij de knopen van zijn jas open, trok een pistool met geluiddemper, richtte dat op het voorhoofd van de Pakistaan en haalde de trekker over. Er was een wolkje roze mist te zien en de man zakte in elkaar.

‘Nee,’ zei Al-Zanjani zacht. ‘Ik hoef jouw koopwaar niet.’

Hij wendde zich tot de manager en de ober die met grote ogen bij de deur naar de keuken stonden. Hij schoot beiden tweemaal in de borst en haalde een mobiele telefoon uit zijn zak. Daarmee belde hij een collega, en hij zei een enkel woord: ‘Nu.’

Vanaf het dak van een donker kantoorgebouw naast het hotel kwamen zes raketgestuurde granaten door de nachtlucht suizen. Een voor een sloegen ze in door de ramen van de hoeksuite een verdieping onder Al-Zanjani en zijn mannen. De daaropvolgende explosies lieten het hotel zo hevig schokken en schudden dat de Iraniërs moeite hadden om te

blijven staan. Even later hoorde Al-Zanjani machinegeweren in de gang onder hem. Hij sloot zijn ogen en zag in gedachten hoe de overlevenden in de hoeksuite door de rook en het puin kropen, zich een weg naar de veiligheid tastend, om daar door zijn in een hinderlaag liggende team te worden afgeslacht.

Nu glimlachte hij weer. Toen keek hij nog een laatste keer op zijn horloge en telde in gedachten – *een, twee, drie, vier* – en op dat moment bulderde er nog een enorme explosie in de nacht. De Iraniër wandelde op zijn gemak naar de rand van het balkon en keek omlaag, waar het witte gehuurde busje tegenover het hotel had gestaan. Nu stond er een brandend stuk verwrongen metaal.

De mobiele telefoon in Al-Zanjani's hand ging over. Hij nam meteen op.

'Het is voorbij,' zei de stem aan de andere kant.

Integendeel, zei de Iraniër tegen zichzelf. Het is nog maar net begonnen.

Actuele politieke thriller, bloedstollend als altijd!

Een nucleaire alliantie tussen drie wereldmachten zet de hele wereld op scherp. Voormalig agent van de geheime dienst Marcus Ryker moet koste wat kost uit handen van de Russische speciale troepen zien te blijven – en zo snel mogelijk met het Witte Huis onderhandelen over de man die verantwoordelijk is voor de wereldwijde paniek: de Russische dubbelagent Oleg Kraskin.

Als Marcus ontdekt dat Noord-Korea kernwapens wil verkopen aan Iran springen alle seinen op rood. Kan hij samen met Oleg een manier vinden om wereldvernietiging te voorkomen?

Joel C. Rosenberg is een internationaal vermaard thrillerauteur. Van zijn titels werden wereldwijd miljoenen exemplaren verkocht.

‘Een ijzersterk complotverhaal.’

***EO-Visie* ★★★★★**
over *Het Kremlin Complot*

KokBoekencentrum.nl
UITGEVERS | UTRECHT

ISBN 978 90 239 5829 1 | NUR 342

9 789023 958291